

A lélek

Ki az érzékelő?

Ahogy eddig már világossá vált, kétségtelen, hogy az anyagi világ, amelyben élünk és amit "külvilágnak" nevezünk, csak az agyunkban létezik. Itt bukkan fel azonban az igazán fontos kérdés: ha minden anyagi létező valójában csak egy-egy benyomás, akkor az agyunk micsoda? Ha a karunk, a lábunk, vagy bármilyen más tárgy az anyagi világból csak benyomás, akkor az agyunk is, akárcsak a többi anyag, benyomás kell, hogy legyen.

Ezt a kérdést jobban megvilágítja egy álommal kapcsolatos példa. Annak megfelelően, amiről eddig szó volt, képzeljük el, hogy álmodunk. Az álomban álombeli testünk van, álombeli karunk, álombeli törzsünk, álombeli szemünk és álombeli agyunk. Ha valaki álomunkban azt kérdezné: "hol látsz?", azt válaszolnánk: "az agyamban látok". Holott előttünk semmiféle agy nincsen. Csak egy álombeli test, egy álombeli koponya és egy álombeli agy. Az erő pedig, aki az Ön álmát látja, nem az álombeli agy, hanem egy olyan lény, amely azon "túl" van.

Tudjuk, hogy az álombeli illetve a valóságos életnek nevezett élet között nincsen semmiféle fizikai különbség. Márpedig ha valaki a valóságos életnek nevezett környezetben megkérdi tőlünk: "hol látsz?", értelmetlen dolog azt válaszolni: "az agyamban", mint ahogy azt a fenti példában tettük. Egyik esetben sem az agy, mint húsdarab az az erő, amely lát és érzékel. Ezidáig arról beszéltünk, hogy a külvilág egy másolatát nézzük az agyunkban. Az egyik fontos dolog, ami ebből következik az, hogy a külvilág lényegét teljes formájában soha nem ismerhetjük meg.

Egy másik, legalább ilyen fontos igazság az, hogy az "erő", amely az agyunkban képződő világot figyeli, nem lehet az agy maga. Az agy olyan, mint egy számítógépmonitor-rendszer, amely feldolgozza a hozzá érkező adatokat és látványra fordítja le őket. Ha azonban megfigyeljük, egyik számítógép sem figyeli saját magát. Nincsenek is tudatában annak, hogy léteznek.

Ha a tudatot keresve megvizsgáljuk az agyat, egy olyan anyag kerül elénk, amely fehérje illetve zsírmolekulákat tartalmaz, akárcsak a többi élő szervezet. Vagyis a húsdarabban, amit agynak nevezünk, nincsen semmi, ami a látottakat dekódolná és létrehozná a tudatot, vagyis, amely az "én"-nek nevezett dolgot megteremthetné.

R.L. Gregory így fejt ki, milyen tévedésbe esnek az emberek az agyban történő képérzékeléssel kapcsolatban:

A következőről van szó: az ember könnyen mondja, hogy a szeme az, amely az agyban képeket hoz létre. Ám ezt jobb, ha elfelejtjük. Ha azt állítjuk, hogy a kép az ember agyában jön létre, ahhoz hogy ezt lássuk, egy belső szemre is szükségünk van. De ahhoz, hogy ennek a szemnek a képét láthassuk, egy további szemnek is kell ott lennie... Ez pedig végtelen számú szemet és képet feltételez. Ez pedig lehetetlen.¹

És itt van az a pont, amelynél a materialisták, akik nem fogadnak el más létezőt az anyagon kívül, megakadnak: kié a "belső szem", amely lát, a látottakat érzékeli aztán pedig reagál?

A tudomány és filozófia világában Karl Pribram is felhívja a figyelmet: arra a fontos kérdésre keressük a választ, ki az, aki érzékel:

Az embereket már a görögök óta foglalkoztatja a "gépben lakó szellem", a "kis emberben lévő kis ember" gondolata illetve ehhez hasonló elképzelések. Hol van az "én", vagyis **az a lény, aki az agyat használja? Ki az, aki a tudás lényegét birtokolja?** Ahogy Assisi Szent Ferenc is kijelentette: "Azt keressük, ki az, aki figyel."²

Képzelje Ön el most a következőt: a könyv, amit a kezében tart, a szoba, ahol ül, röviden minden, ami az Ön elé táruló látványhoz tartozik, az Ön agyában jelentkezik. Ezeket a képeket vajon az atomok látják? Az atomok, melyek vakok, nem hallanak és tudatlanok..? Hogy lehet, hogy az atomok egy része szert tett erre a

tulajdonságra, egy másik része pedig nem..? Gondolkodásunk, értelmünk, s az, hogy emlékszünk, örülünk, szomorkodunk, mindez csupán atomok közti kémiai reakciókból állna?

Ha ezeken a kérdéseken figyelmesen elgondolkodunk, rájövünk, hogy értelmetlen dolog az erőt az atomokban keresni. Egyértelmű, hogy aki lát, hall és érez, az egy anyagon túli létező. Ez a létező "élő" és se nem anyag, se nem kép. Ez a létező a mi testünk látványát használva lép kontaktusba az egyes benyomásokkal.

A benyomások összessége, amit mi "anyagi világnak " hívunk, egy álom, amit a lélek kísér figyelemmel. Mint ahogyan álombeli testünk illetve az álmunkban látott anyagi világ nem valódi, úgy az Univerzum, amelyben élünk illetve a test, amit birtokolunk sem igazi.

Az igazi létező a lélek. Az anyag pedig csupán a lélek által észlelt benyomás. Az intelligens létező, aki ezeket a sorokat írta, illetve azok az intelligens létezők, akik olvassák, nem egy-egy atom- és molekulahalom, illetőleg ezek kémiai reakciói, hanem egy-egy "lélek".

1. R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9.

2. Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakiroglu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37

<https://www.harunyahya.info/hu/ujsgcikkek/a-lelek>